

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ο **Θεόδωρος Γιαννάκης** γεννήθηκε το 1979 στην Πρέβεζα. Είναι απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και του προγράμματος MFA στη Διαχείριση Ψηφιακών Μέσων του London Metropolitan University στο Λονδίνο. Αυτήν την περίοδο εργάζεται στη διδακτορική του διατριβή στο Τμήμα Εικαστικών Τεχνών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών, με υποτροφία του Ιδρύματος Α.Γ. Λεβέντη. Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές εκθέσεις στη Union Pacific (Λονδίνο), Ελένη Κορωναίου (Αθήνα), Radio Athènes και SPACE (Λονδίνο) και έχει λάβει μέρος σε διεθνείς ομαδικές εκθέσεις σε χώρους τέχνης, μουσεία και ιδρύματα όπως το New Museum της Νέας Υόρκης, το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, το Αρχαιολογικό Μουσείο των Δελφών, το Fondazione Prada, το Κολέγιο Τέχνης και Σχεδιασμού του Οντάριο, το V22 Collection και το Futura Center for Contemporary Art. Ως μέλος της καλλιτεχνικής ομάδας KERNEL έχει διοργανώσει εκθέσεις και εκδηλώσεις και έχει δώσει διαλέξεις για την έρευνά του στο ICA London, στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας.

Οι Ημιτελείς Οικολογίες γνωστές και ως Γοργόνειο Σύμπλεγμα Ομομορφισμός του Θεόδωρου Γιαννάκη, δίνουν υλική υπόσταση σε οντότητες αόριστης γενεαλογίας ή καταγωγής. Οι μορφές προβάλλονται ως δύο γοργόνεια ανάμεσα σε φύλλα αλουμινίου που λειτουργούν ως ομιχλώδεις καθρέφτες. Τα γοργόνεια μπορούν να συσχετιστούν με τις ερινύες -χθόνιες δυνάμεις του υποκόσμου- που εκδικούνται για εγκλήματα που διαταράσσουν τη φυσική τάξη των πραγμάτων. Το έργο μάς καθιστά μάρτυρες μιας διάσπασης και υπενθυμίζει τη ρήξη της ενότητας του μαγικού τρόπου ύπαρξης και την αναζήτηση μιας δυνητικής επανασύνδεσης. Λειτουργεί παράλληλα ως αποτροπαϊκό σύμβολο, τεχνο-κυβερνητικό όνειρο, αλληγορικό όραμα, αλλά και ως αίνιγμα. Στον φαινομενικά αντικατοπτριζόμενο ομομορφισμό του συμπλέγματος, τα γοργόνεια στέκονται σαν κάτι να παρεμβάλλεται στην ολότητά τους και επιχειρούν να υπερβούν ντετερμινιστικούς διαχωρισμούς του μυθικού, μηχανικού, ανθρώπινου και φυσικού περιβάλλοντος.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΩΡΗΣ

Ο **Πέτρος Μώρης** (1986, Λαμία) είναι πτυχιούχος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και του μεταπτυχιακού προγράμματος Curating του Goldsmiths University του Λονδίνου. Αυτό τον καιρό εκπονεί διδακτορική διατριβή στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση. Έχει υπάρξει υποψήφιος για τα βραβεία ΔΕΣΤΕ 2015 και έχει βραβευτεί με το 1ο Έπαθλο Γιάννη Σπυρόπουλου 2012. Έχει παρουσιάσει την καλλιτεχνική του δουλειά σε ατομικές εκθέσεις στο Room E-1027 (Βερολίνο), Point Center for Contemporary Arts (Λευκωσία), Duve Berlin (Βερολίνο), Union Pacific (Λονδίνο), Project Native Informant (Λονδίνο) και SPACE (Λονδίνο) και έχει πάρει μέρος σε διεθνείς ομαδικές εκθέσεις σε χώρους τέχνης, μουσεία και ιδρύματα, όπως το New Museum της Νέας Υόρκης, Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αρχαιολογικό Μουσείο Δελφών, Σπίτι της Κύπρου, Kunstraum Niederoesterreich, Ontario College of Art & Design, Centre Cívic Can Felipa (Βαρκελώνη), Mestrovic Pavilion (Ζάγκρεμπ) και Aarhus Art Building (Δανία). Ως μέλος της καλλιτεχνικής ομάδας KERNEL και των επιμελητικών projects SIM και Radical Reading έχει επιμεληθεί εκθέσεις και δρώμενα στην Μπιενάλε της Αθήνας 2011, Circuits and Currents, Whitechapel Gallery και Chisenhale Gallery και έχει δώσει διαλέξεις για την έρευνά του στο ICA του Λονδίνου, στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στα KAM Workshops και στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών.

Τα έργα **Σφιγγα V, VI και IX** του Πέτρου Μώρη είναι μέρος της σειράς *Future Bestiary* πρόκειται για μια συνάθροιση γλυπτών, όπου συστήματα γεωλογικής υλικότητας, ανοίκειας γλώσσας και ψηφιακής παραγωγής αποκαλύπτουν διαπλοκές μεταξύ της μνήμης του υπεδάφους και της μυθικής, κοινωνικής και τεχνολογικής κατασκευής του μέλλοντος. Μια σειρά έργων που αντλούν στοιχεία από ταφικά τεχνουργήματα, μορφές ύπαρξης που θεωρούνται χθόνιοι προστάτες της ζωής και του θανάτου. Οι κρυπτικές επιγραφές που συνοδεύουν αυτά τα τεκτονικά σώματα παράγονται από ψηφιακές αλγοριθμικές διεργασίες νευρωνικών δικτύων και λειτουργούν ως αντανάκλασεις των προφητειών και των αιγιμάτων που μυθολογικά συνδέονται με αυτά τα όντα.

ΠΑΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ο **Πάνος Προφήτης** (γεν. 1988) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι κάτοχος του μεταπτυχιακού διπλώματος εικαστικών τεχνών (2016) από τη Royal Academy of Arts της Αμβέρσας με ειδικότητα σε site specific arts / installation art και απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας (2013). Για το μεταπτυχιακό του έλαβε υποτροφία από τον οργανισμό NEON (2015-2016). Το 2016, για τη πτυχιακή του εργασία τού απονεμήθηκε το βραβείο Hugo Roelandt από τη Royal Academy of Arts, Hugo Roelandt Estate και το Objectif Antwerp. Ο Πάνος Προφήτης έγινε Fellow της ARTWORKS, (1ο Πρόγραμμα Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος). Τον Οκτώβριο του 2018 συμμετείχε στο πρόγραμμα Initiator Artist in Residency στην Ελευσίνα (Ευρωπαϊκή Πολιτιστική Πρωτεύουσα του 2021). Το 2013 εκπροσώπησε την Ελλάδα στη Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών στην Ανκόνα της Ιταλίας. Κατά τη διάρκεια της documenta 14 ο Προφήτης εργάστηκε ως βοηθός της Νιγηριανής καλλιτέχνιδος Otobong Enkanga. Το 2017 πραγματοποίησε την πρώτη του ατομική έκθεση στη γκαλερί Annie Gentils στην Αμβέρσα (Βέλγιο) και συμμετείχε με τη γκαλερί σε διάφορες φουάρ τέχνης (Art Rotterdam, YIA Maastricht, Art Brussels). Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Τα έργα **Σίβυλλες** και **Άρπυιες** του Πάνου Προφήτη αποτελούν ένα ξεχωριστό μυθολογικό σύμπαν. Οι Σίβυλλες και οι Άρπυιες είναι πλάσματα που ξεφεύγουν από το ορθολογικό πλαίσιο της εποχής τους· αγγελιαφόροι του κόσμου των πνευμάτων, χαρακτηρίζονται από μαντικές ικανότητες και αποκαλύπτουν αυτό που ο άνθρωπος δεν μπορεί ή φοβάται να αντιμετωπίσει. Τα γλυπτά έχουν κοινά μορφοπλαστικά χαρακτηριστικά· το σώμα απουσιάζει, ενώ το ανθρώπινο πρόσωπο και η οικειότητά του αντικαθίστανται από γεωμετρικές φόρμες, συνθέτοντας απόκοσμες, μεταφυσικές μορφές.

Το βλέμμα των γλυπτών είναι μετωπικό, με τα μάτια να παραμένουν ανοιχτά χωρίς να ακολουθούν την υπόλοιπη ανατομία του προσώπου που στέκει σε πλάγια όψη. Προσομοιάζουν με μάσκες ή προσωπεία και ανακαλούν την τυπολογία απεικόνισης μυθικών μορφών και ηρώων, ενώ επιχειρούν να συνδέσουν την ανάγλυφη αφήγηση του μύθου με τη βιωμένη πραγματικότητα. Η τέχνη της Ασσυρίας, της Βαβυλωνίας, της Αρχαϊκής εποχής, του Βυζαντίου και μετέπειτα της Σοβιετικής Ένωσης συναντούν, εδώ, την επιστημονική φαντασία συνθέτοντας εξωπλανητικά όντα που έχουν ανθρωπόμορφη ανατομία και υπερμεγέθη μάτια.

ΒΑΛΙΝΙΑ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Η **Βαλίνια Σβορώνου** (γεν. 1991, Αθήνα) είναι εικαστικός με έδρα την Αθήνα και το Λονδίνο. Αποφοίτησε από το Slade School of Fine Art (MFA Sculpture 2015) και την ΑΣΚΤ (προπτυχιακό Ζωγραφικής). Το 2016 έκανε την πρώτη της ατομική έκθεση «The glow pt 2, gravity regimes» στον χώρο Frankfurt-am-Main στο Βερολίνο και συνδιοργάνωσε τα Ambiguity Symposiums που παρουσιάστηκαν στη Showroom Gallery, στο Slade School και στο Enclave στο Λονδίνο. Την ίδια χρονιά πήρε μέρος στην έκθεση «The Equilibrists» στο Μουσείο Μπενάκη, σε συνδιοργάνωση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ και του New Museum. Το 2017 παρήγαγε το πρώτο της artist publication σε συνεργασία με τα Space Studios, το οποίο είναι τώρα διαθέσιμο στο βιβλιοπωλείο του ICA στο Λονδίνο. Έδειξε ένα νέο έργο στη Showroom Gallery, ως ανάθεση του Arts Council UK. Το 2018 έδειξε έργα της στην Futura Gallery της Πράγας (ομαδική έκθεση σε επιμέλεια Lukas Hoffman), στην Ιταλία στο Foothold (ομαδική έκθεση σε επιμέλεια Christina Gigliotti), στη Λέσβο (σε ομαδική έκθεση σε επιμέλεια του Νικόλα Βαμβουκλή). Παρουσίασε δουλειά της στην Art Athina με το Hot Wheels Projects. Φέτος, συμμετείχε στο ICA Self Publisher's Fair στο Λονδίνο, στο Project Ephemeral Dinner με τον Tjorg Douglas Beer σε επιμέλεια Yulia Belousova στο Haus am Lutzowplatz του Βερολίνου, και έδειξε νέα βίντεο στο Haus N Athen στην Αθήνα. Τελευταία συμμετείχε στην έκθεση «The Same River Twice», σε επιμέλεια Margot Norton και Natalie Bell, σε συνεργασία με το ΔΕΣΤΕ και το New Museum και έδειξε βίντεο στο screening program της Art Athina.

Το έργο της Βαλίνιας Σβορώνου ***Ενδυμίων (Ένα Αντικείμενο Ομορφιάς είναι Χαρά Αιώνια)*** είναι μία εφαρμογή παρατήρησης ουράνιων σωμάτων (stargazing), που λειτουργεί ως πλατφόρμα για την αφήγηση μιας ιστορίας που ξεδιπλώνεται παράλληλα με ουράνια φαινόμενα. Η εφαρμογή τροφοδοτείται από έννοιες που σχετίζονται με την κατασκευή μύθων που περιβάλλουν τον ζωδιακό κύκλο, τους αστερισμούς και την αξιοποίησή τους ως μέσου πλοήγησης.

Με αφετηριακό σημείο τον αρχαίο ελληνικό μύθο του Ενδυμίωνα, η εφαρμογή διερευνά την κεντρική ιδέα του ρομαντισμού για τη σχέση μεταξύ Ανατολής και Δύσης και τον αντίκτυπο που αυτή έχει στην κατασκευή αντιλήψεων για τον σύγχρονο κόσμο. Η εικαστικός χρησιμοποιεί τα εργαλεία της αστρονομίας, δημιουργώντας έναν κόμβο, όπου μυθολογίες -πέρα από χρονικά και γεωγραφικά όρια- συνομιλούν με την επιστημονική παρατήρηση. Στη σταδιακή αποκάλυψη της ιστορίας μέσω της ψηφιακής εφαρμογής, ο μύθος του Ενδυμίωνα αφομοιώνει τις παραλλαγές του κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους, τις ρομαντικές αναγνώσεις του, αλλά και τις οικειοποιήσεις του από την ποπ κουλτούρα.

Η εγκατάσταση ***Ice Queen Chair, Endymion's Repose (I-IV)***, είναι μια σειρά από γλυπτά-καθίσματα σε υπαίθριο χώρο για την παρατήρηση των άστρων. Η Σβορώνου εμπνέεται από σημαντικές περιόδους του design επίπλων και από σαπουνόπερες της δεκαετίας του '80. Δανείζεται φόρμες και αισθητικές αναφορές από τον ρομαντισμό, τη μυθολογία, τον ουράνιο κόσμο, την ιστορία της τέχνης, την κοινωνική γλυπτική και την καθημερινή ζωή και τα τοποθετεί σε διάλογο με το περιβάλλον του Θόλου -που παραπέμπει και στον ουράνιο θόλο- στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Τα καθίσματα ως κοινωνικά γλυπτά, αναδεικνύουν τον τρόπο που το σώμα και το βλέμμα στέκονται στο χώρο. Τα έργα φέρουν εγχάρακτα ίχνη διηγήσεων και ως φωτεινές χειρονομίες αποκαλύπτουν νέους τρόπους περιήγησης στην Ιστορία.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Η **Ελένη Παπαναστασίου** είναι αρχιτέκτων μηχανικός, απόφοιτη του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (2006). Κατέχει Master of Science in Advanced Architectural Design, Columbia University, NY (2010), με υποτροφίες Fulbright 2008-10 και Gerondelis 2008-2009. Βραβεύτηκε με το “Lucille Smysel Lowenfish Memorial Prize”, Columbia University (2009). Κατέχει Ph.D (Αισθητική και Αρχιτεκτονική Ιστορία και Θεωρία), Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (2015). Για τους σκοπούς της διδακτορικής της έρευνας υπήρξε Visiting Scholar, UPenn School of Design, Philadelphia (2013), ερευνήτρια στο Kahn Collection, Philadelphia (2013) και στο Barnett Newman archive στην Νέα Υόρκη (2013). Εκπαιδεύτηκε στη φωτογραφία στο International Center of Photography, NY (Continuing Education “Situational Portraiture” 2010) και στη ζωγραφική στην Cooper Union, NY (Continuing Education Watercolor and Abstraction, 2010). Από το 2010 διατηρεί δικό της γραφείο με έδρα την Αθήνα συνδυάζοντας την Αρχιτεκτονική (μελέτες, διαγωνισμοί), τις Εικαστικές Τέχνες (εγκαταστάσεις, φωτογραφία, σκηνογραφία) και τη διδασκαλία (Εντεταλμένη Διδάσκουσα στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών, πανεπιστήμιο Πατρών 2017-2019).

Η Ελένη Παπαναστασίου δημιουργεί μια **καθιστική σύνθεση από 54 διαφορετικές μονάδες καθισμάτων**, με την πολυπλοκότητα και την ελευθερία που απαντάται στη φύση, χρησιμοποιώντας, ωστόσο, ως οδηγό τα αυστηρά γεωμετρικά στερεά που συναντώνται στον **Θόλο**. Στόχος του συνόλου είναι η συνύπαρξη απλότητας και συνθετότητας, ομοιότητας και παραλλαγής, δομημένου και τυχαίου, κεντραρισμένου και έκκεντρου. Η διάταξη των καθισμάτων δίνει τη δυνατότητα ελεύθερης κίνησης των επισκεπτών στο χώρο του Θόλου. Σε κάθε σημείο του χώρου, παρόλο που κινούμαστε τυχαία, παραμένει σταθερή η αίσθηση ότι το σώμα βρίσκεται στο κέντρο μιας σφαίρας.